

Rechtstreekse lijn met de burgemeester

Luc De Ryck - AC De Zaat Temse
tel 03 710 12 52 - fax 03 771 47 83
burgemeester@temse.be

*Ik heb Dehaene meermaals
geïnterviewd, zoals hier tijdens
de CVP-kiescampagne in 1995.*

woensdag 28 mei 2014

Denkend aan Jean-Luc Dehaene...

Zes maand na het overlijden van Wilfried Martens verloor ons land opnieuw één van zijn grootste naoorlogse politieke figuren: Jean-Luc Dehaene.

Dehaene kende een ongewoon rijk gestoffeerde loopbaan. Hij sprong niet in één klap van het gelijkvloers naar de bovenste verdieping (zoals de jongste jaren meerdere 'babes'), maar klauterde geleidelijk van de ene naar de andere etage, zodoende kennis, (levens)wijsheid, ervaring, relaties... opdoend.

Hij was de zoon van een Brugse arts. Aan de universiteiten van Namen en Leuven behaalde hij de diploma's van licentiaat **Rechten** en **Economie**. Zijn eerste beroepsactiviteit was **verbondscommissaris** van de Vlaamse **Scouts**.

In zijn aanloop naar de politiek legde hij een indrukwekkend parcours af, dat begon op de studiedienst van het **ACW**. Hij was ondervoorzitter van het nationale **wonderbureau** van de **CVP-Jongeren** (met o.a. **Wilfried Martens** en **Miet Smet**). Van 1972 tot 1981 drukte hij zijn stempel op **ministeriële kabinetten**: tweemaal **adviseur** bij Jos De Saeger (Openbare Werken resp. Volksgezondheid), adviseur, daarna **kabinetschef** bij de ministers André Oleffe en Fernand Herman (Economische Zaken), kabinetschef bij Rika De Backer (Vlaamse Aangelegenheden), Wilfried Martens (premier) en Jos Chabert (Institutionele Hervormingen). Van 1981 tot 1999 maakte hij deel uit van de **regering**: bijna 7 jaar minister van Sociale Zaken en Institutionele Hervormingen, daarna vice-premier en minister van Verkeerswezen en Institutionele Hervormingen, van 1992 tot 1999 eerste minister. De **dioxinecrisis** maakte op onnatuurlijke wijze een einde aan zijn nationale carrière. Van 2000 tot 2007 was hij **burgemeester** van **Vilvoorde**. Van 2004 tot zijn overlijden zetelde hij in het **Europees parlement**. In 1994 zou hij zeker **voorzitter** van de **Europese Commissie** geworden zijn, ware er niet het veto van de Britten geweest (vetorecht van een staat is intussen niet meer mogelijk). Omwille van zijn uitzonderlijke verdiensten werd hij door de Koning benoemd tot **Minister van Staat**. Hij was ook **doctor honoris causa** (KULeuven).

Dehaene was ACW' en CD&V'er in hart en nieren, maar hij was geen fanaticus in relatie tot andere partijen. Hij oversteeg de partijpolitieke stammentwisten en beoordeelde ideeën en initiatieven op hun waarde, niet op basis van wie ze aanbracht. Zijn intelligentie, gezond verstand, analytisch en synthetisch vermogen en ervaring koppelde hij aan een indrukwekkende, veelomvattende dossierkennis en een wijd en zijd vertakt net van relaties. Bovendien was hij een meestertacticus en -strateeg. Hij genoot uitzonderlijk gezag bij vriend en tegenstander.

Markant was zijn relatie tot de media. Hij zocht niet eerst de pers op om daarna te (onder)handelen, hij (onder)handelde eerst en vond een oplossing alvorens de media te betrekken (in schril contrast tot vele hedendaagse politici, die maar uit de nek kletsen in de media en zodoende hun eigen moeilijkheden organiseren). Waar de meeste politici in interviews worden gedomineerd door de journalist, bleef Dehaene altijd baas van de interviews. Hij leidde ze zelf.

*Ook zijn stijl heeft heel wat inkt doen vloeien. Hij was inderdaad niet het type van de berekend-vriendelijke verkozene, die bij elke ontmoeting aan zijn voorkeurstemmen dacht. Hij beantwoordde volledig aan de geveulgelde definitie van 'staatsman': **Een politicus denkt aan de volgende verkiezingen, een staatsman aan de volgende generatie**. Als dusdanig gaat hij de geschiedenis en de legende in.*